

Penge. Den høitærede Finanzminister sagde, at der manglede Bevidsthed hos Folket om, at en Indkomstskat var nødvendig. Ja, hvis vi skulde vente paa denne Bevidsthed, saa kunne vi vente længe thi den kommer vist aldrig. Den Bevidsthed hos Folket, at det skulde komme og forlange af Regjeringen at faae en Indkomstskat for at faae en Indkomstskat, den kommer vist ikke, men vel den Bevidsthed hos Folket, at det for at faae gavnlige Reforme gennemførte og for at faae de Befæstningsværker anlagte, som — Alt vel overveiet — ere nødvendige for Rigets Bestaaen, ikke vil vige tilbage for en Formue- og Indkomstskat, og saa kan man „pille Kortet“ for Gaardmændene saa meget, man har Lyst til baade paa den ene og den anden Side. Dette er for Resten af den Slags Politik, som jeg maa tilstaa, harmer mig i høi Grad. Jeg har set paa Lytt, og jeg har ogsaa hørt her i Salen — vi have ogsaa her ærede Medlemmer, der ere saa opfindsomme — jeg har til min store Overræffelse forleden Dag hørt her, at Flertallet ved sin Betænkningss Affattelse skulde have været saa findrig at have faaet Staten opstillet saaledes, at de allerleste Gaardmænd gif fri. Jeg kan ikke forstaa dette. Men skulde der være en saadan Skævanf ved Flertallets Betænkning, saa skal jeg med den største Fornøielse være med til at ændre den, og med min gode Villie skal ikke en eneste Gaardmand, som kan betale, slippe fri, saa at denne Anspødsken skal man ikke falde over. Det er da ogsaa kun et Forslag, de Herrer kunne jo stille Ændringsforslag dertil. Men hvad der for mig er det Uhyggelige, er dette; at man fra den anden Side vil opstille Sagen saaledes: Bøgt Eder for Gaardmændene, som ikke med en saadan Skat; thi den kunne de ikke lide —, og saa derved tror at stræmme os fra at gaa ind derpaa. Jeg skal være med til at se den Gaardmand stvot i Vinene, som paa den ene Side vil erklære, at Dette og Hint er nødvendigt for Rigets Bestaaen, men som paa den anden Side vil lufte sig fra at belægge det med klingende Mønt — dem er jeg ikke bange for at møde hvorfornøst. Men de Herrer skulle ikke styrke slige Tanker, tværtimod, de militære Herrer skulle rejse sig med os og sige: Vi ere visse paa, at ikke en eneste Gaardmand i Riget — naturligvis med Vre i Livet — vil lufte sig fra at betale, hvad der er hans Pligt. Vengepolitikken skal ikke her stilles frem. Jeg vil i alt Fald drifte mig til paa enhver hønnet Gaardmands Begne at nedlægge Protest imod, at man af de anførte Grunde skulde være imod en Formue- og Indkomstskat. — Jeg har endnu et lille Mellemværende at opgjøre med et æret Medlem, nemlig med det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen). Havde jeg faaet Ordet strax, da jeg bad derom, var jeg kommen til at forvrette det ærede Medlem noget; men nu foreligger hans Udtalelse i Tidenden, og jeg er deraf bleven bedre oplyst. Men da han

talte, fik jeg det Indtryk, at han anførte Oberst Tscherning som den, der havde udtalt sig til Gavn for Kjøbenhavns Befæstning uden samtidig dermed at oplyse, at han modarbejdede saa ivrig som vel mulig Befæstningen af Kjøbenhavn mod Landsiden. Det er imidlertid, som sagt, nu kommet til min Kundskab, at det ærede Medlem lader ham vederfæres den Ret, at han bestred Befæstningen af Kjøbenhavn mod Søfiden og sagde, at den nødvendige Konsekvens af Befæstningen mod Søfiden maatte være ogsaa Befæstning mod Landsiden. Deri har det ærede Medlem Ret, men saa veed jeg egentlig ikke, hvad hans Citat skal til. Hvis de Herrer ville se i Rigsdagstidenden for 1858 Nr. 157 — 175, saa ville De erfare, hvad denne Mand har ment om den Ting, og det navnlig ved at læse hans Foredrag under 2den Behandling; det findes Sp. 1271 ff. Deraf vil det ærede Medlem og enhver fornøst Anden, der vil benytte Oberst Tscherning som Talsmand for Befæstningen af Kjøbenhavn, se, at dette saa lidt er Tilfældet, at han tværtimod hver Gang, der har været Tale om den Slags Ting, paa det Bestemteste har fra-raadet det. Vil man saa svare mig og sige: Ja den Gang der var Tale om Kjøbenhavns Søbefæstning, da faae Riget ikke saaledes ud som nu. Det er sandt, men saa vil jeg anbefale de Herrer at læse hans Udtalelser igjennem indtil hans Død, som jo ikke ligger saa langt tilbage, og saa ville De se, at han indtil sin sidste Time har beholdt den samme Opfattelse, som han havde tidligere. (N. P. Jensen: Det har jeg ikke sagt Noget om.) Jeg siger ogsaa kun saa meget, at det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke med Grund kunde anføre ham som Bevis for sin Paastands Rigtighed, men det var dog dette, som det ærede Medlem gjorde. — Jeg vil ende med at sige, at vil man ikke gaa ind paa Flertallets Forslag, saa maa man for mig gjerne lade være, jeg skal ikke blive særlig bedrøvet derved; men jeg er da overbevist om, at den Varne, hvormed man tilsyneladende har omfattet denne Sags absolut paa-trængende Nødvendighed, baade fra Regjeringens og fra de Herrer Side, som støtte Regjeringen, ikke er tilstede i saa høi Grad, som det skal se ud til. Gaar man derimod ind paa Flertallets Forslag, er det en Selvfølge, at jeg er med til at støtte det. Vilde De derimod ikke modtage Forslaget, og jeg saa kunde være vis paa at faae denne Sag bragt helt ud af Verden, saa stemmer jeg imod mine egne Forslag. Men jeg stemmer for dem og fastholder dem, indtil jeg ser, om man overhovedet vil indlade sig derpaa; og da man jo efter den politiske Situation, hvori vi befinde os, kan vente Omflag, maaffe endog i den ellersste Time, — man kan ikke vide, hvilke Fredsflag der maaffe kunde blive heiste endnu — er min Stilling ikke afgjort. Man skal altid haabe det Bedste, og derfor vil jeg ogsaa haabe det Bedste i denne Sag.